

LBRIS | We know books. LitFin

SABIA

CRONICILE REGATULUI CHIVEIS

VOLUMUL I

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

CUPRINS

PROLOG	9
PARȚEA ÎNȚĂI: DESCOPERIREA	
CAPITOLUL I	19
CAPITOLUL 2	42
CAPITOLUL 3	71
CAPITOLUL 4	98
CAPITOLUL 5	129
CAPITOLUL 6	156
CAPITOLUL 7	182
PARȚEA A DOUA: COMUNITATEA	
CAPITOLUL 8	215
CAPITOLUL 9	242
CAPITOLUL 10	269
CAPITOLUL 11	296
CAPITOLUL 12	323
PARȚEA A TREIA: SUVERANITATEA	
CAPITOLUL 13	355
CAPITOLUL 14	383
CAPITOLUL 15	411
CAPITOLUL 16	438
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU	467

PROLOG

În anul 2042, lumea, așa cum o cunoaștem noi azi, a luat sfârșit. Edificiul civilizației s-a dovedit mult mai fragil decât ar fi crezut cineva. O lovitură dură și încă una – doar atât a fost nevoie pentru a-l spulbera într-un milion de fărâme.

Prăbușirea a început cu un gest inofensiv: cedarea prietenească a unei papaia în schimbul unei fotografii. Din dorința de a se apropia de natură, câțiva ecoturisti japonezi călătoreau prin pădurea tropicală braziliană și, din păcate, s-au apropiat un pic cam mult. În cea de-a patra zi a excursiei prin junglă, o maimuță gregară, oarecum îmblânzită din pricina interacțiunii zilnice cu turiștii, s-a apropiat în mare grabă să își primească răsplata zemoasă. Un avocat din Tokyo zâmbeste în fața aparatului foto alături de maimuța ce se înfrupta direct din mâna lui cu o dulce papaia; o tăietură deschisă, câțiva stropi de salivă – cine ar fi putut prezice nenorocirea ce avea să urmeze? Momentul letal avea să fie immortalizat până și pe coperta revistei TIME. La șase luni după difuzarea știrii, publicația, la fel ca toate celelalte, de altfel, își încheie existența. Ceea ce lumea nu știa era că populația de maimuțe din pădurea tropicală era infectată cu un virus perfid. Câțiva primatologi începuseră să semnaleze o problemă, însă, înainte de a putea fi studiat sau izolat, virusul a reușit saltul de la simian la om, cu rezultate dezastruoase.

Acest virus suferise o mutație letală ce l-a făcut atât de virulent încât numai un combinezon de protecție complet închis din cap până-n picioare putea preveni infectarea; se transmitea atât prin contact direct, cât și pe cale aeriană. Încapsulat într-un înveliș protector, era neobișnuit de rezistent, putând supraviețui săptămâni la rând pe orice suprafață, ca mai apoi să infecteze orice trecător nevinovat; pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, avea o perioadă de incubație de paisprezece zile, timp în care nu manifesta niciun simptom. Astfel, un purtător transmitea virusul la nenumărate persoane fără a ști că el însuși este bolnav – cel puțin până când nu începea sângerarea nazală. Trei zile mai târziu era mort. Fără excepție!

Așa i s-a întâmplat lui Ken Takahashi, cel care pozase relaxat în tovărășia maimuței, cu două săptămâni mai devreme. Pe când ședea la biroul său dintr-un zgârie-nori din Tokyo, în dimineața zilei de 20 iunie 2042, stropi mari de sânge roșu-aprins au început să îi păteze tastatura. Câteva ore mai târziu, tâmpilele îi bubuiau de o durere surdă, care nu ceda la medicamente. În acea noapte au început febra și frisoanele, urmate de accese violente de vomă și crampe abdominale cumplite, ce aminteau de torturile medievale. Avu parte de două zile de agonie; niciunul dintre medicii din secția UPU nu știa ce să îi facă și astfel virusul a făcut prima victimă. La autopsie s-a descoperit o hemoragie internă masivă, fapt ce l-a pus pe medicul legist în încurcătură; acesta a chemat un epidemiolog.

La scurtă vreme după ce turiștii japonezi au căzut pradă apetitului insașiabil al virusului pentru vieți omenești, cetățenii din diverse capitale ale lumii au început să raporteze simptome similare și cu același deznodământ nefericit. În Statele Unite, CDC (Centrul pentru Controlul Bolilor) și-a mobilizat toate forțele, dar rezultatele au întârziat să apară. Noul virus era întruchiparea celui mai negru coșmar al organizației.

Așa a apărut virusul X. Deși comunitatea științifică i-a atribuit până la urmă un nume oficial, mass-media i-a născocit numele după care avea să fie cunoscut pretutindeni. „Nivelul de risc biologic se notează cu cifre de la 1 la 4”, precisase un

epidemiolog într-un interviu televizat. „Însă virusul acesta este un mare X pentru noi, o necunoscută. Pur și simplu nu știm cât este de periculos.”

Virusul X a căzut asupra omenirii ca o scânteie în pădure pe timp de secetă. Creșterea masivă a mobilității populației din acei ani a pus și mai multe paie pe foc; atât de mulți oameni se mișcau dintr-o parte în alta a planetei, încât riscul de infectare a cunoscut o creștere exponențială – iar o infectare exponențială s-a și întâmplat. Până să își dea seama că are virusul, un individ infecta treizeci, patruzeci sau chiar o sută de persoane. Oriunde mergeau în perioada de incubație de două săptămâni, purtătorii neștiutori ai virusului X lăseau în urmă o dâră de germeni invizibili, ce așteptau o nouă gazdă pe care să o poată devora. În scurtă vreme, fiecare mâner de ușă, fiecare cărucior de cumpărături, fiecare monedă sau fiecare balustradă din locurile publice purta o microscopică colonie aducătoare de moarte. Fiecare respirație putea răspândi letalul agent patogen aeropurtat.

Numărul victimelor a crescut cu viteză alarmantă. În aglomerația și condițiile precare din țările în curs de dezvoltare, virusul i-a măcelărit pe săraci fără milă; dar chiar și țările bogate au avut mult de suferit. Nimeni nu știa cum să pună capăt iadului creat de virus. Boala a ajuns și la băștinașii Insulelor Aleutine din Alaska, purtată fiind de avioanele pentru aprovizionare; indigenii din triburile izolate ale Africii au luat-o de la angajații organizațiilor umanitare. În „lumea mică” a anului 2042, nimeni nu era prea departe pentru a fi atins de virus.

Pretutindeni, oamenii își jeleau morții. Dar, ca într-un straniu joc al sorții, doliul dura doar până la debutul propriei sângerări nazale; atunci, fiecare avea ceva și mai rău la care să se gândească. Apăruse chiar și un ritual macabru ce primi denumirea de „verificare a nasului”. Oamenii erau deja obișnuiți să-și ducă mâna la nări în căutarea sângelui; când degetul se înroșea, știau că venise clipa să se împace cu Dumnezeu. Mulți alegeau suicidul în locul chinului care, inevitabil, îi aștepta.

Pe plan global s-a instalat panica. Teama de virus a schimbat prietenii în dușmani și vecinii în ucigași. Casele au devenit

fortărețe, fiind păzite sub amenințarea armelor. Toată lumea încerca să își facă provizii de alimente și, de multe ori, o lădiță de conserve a devenit motiv pentru crimă; nu fără motiv, căci hrana era aproape de negăsit. Agricultorii, care până nu demult aprovizionaseră omenirea, au căzut pradă molimei alături de toți ceilalți; mijloacele de producție și distribuție s-au prăbușit. Rotițele ce țineau industria în mișcare s-au oprit brusc, căci, deopotrivă, muncitori de rând și președinți de companii, și-au abandonat posturile, fugind în munți. S-a instalat o epocă darwiniană nouă și lipsită de scrupule. Însă, sub domnia virusului X, nici măcar cei puternici nu supraviețuiau.

După ce pandemia a ucis un sfert din populația mondială, teama s-a preschimbât în nebunie. Musulmanii radicali au apelat primii la armele nucleare. Demagogii din Iran, Indonezia, Arabia Saudită și Pakistan – toate fiind puteri nucleare în acea epocă de proliferare a armamentului nuclear – au declarat molima o pedeapsă divină trimisă de Allah asupra infidelilor. Ideologiile urii ce curgeau prin vinele acestor societăți s-au contopit și au dat naștere unei noi forme de absolutism; mișcarea s-a autointitulat Ceasul Biruinței Noastre. Extremiștii religioși au declarat că a venit momentul ca lumea să recunoască superioritatea islamului; slujitorii Profetului vor domina întreg pământul prin cucerirea Occidentului. Mai multe guverne musulmane, deja fragile, au fost înlăturate prin violență populară și război civil. Acum alte degete stăteau pregătite să apese butoanele nucleare.

Când bombele au început să cadă din cer, marile puteri mondiale nu au avut cum să răspundă cu rețineră diplomatică. China cu creștinii ei, India cu hindușii ei, Statele Unite cu hedoniștii ei și Europa cu neo-păgânii ei – toate au devenit țintele Ceasului Biruinței Noastre.

Beijing. New York. Washington. Paris. New Delhi. Norii-ciu-percă s-au ridicat la orizont atât deasupra acestor orașe, cât și a multor altora. Guvernele țărilor vestice au picat. Statul de drept a fost înlocuit cu legea junglei. În toiul acestor răsturnări de situație, câțiva generali ai superputerilor mondiale, mânați de dorința îndârjită de supraviețuire, au preluat controlul; răspunsul lor a

fost rapid și violent. Țările musulmane – indiferent dacă au lansat sau nu rachete de pe teritoriul lor – au devenit ținta războiului noilor dictatori militari. Cu furia spasmodică a unui animal încolțit și rănit de moarte, vastul arsenal nuclear al lumii intră în folosință deplină. Toți liderii au acționat fără rețineri. Până și națiunile mai slabe din punct de vedere militar, dintre care multe desfășuraseră clandestin programe nucleare, și-au îndreptat puținele arme împotriva dușmanilor regionali. Deși rachetele lor nu puteau traversa globul, cel puțin se puteau răzbiuna pe vecinii cu care erau într-un conflict mocnit de multe decenii. Astfel, umbra războiului a acoperit treptat întreg pământul.

Mulți experți avertizaseră că un război nuclear însumând doar cinci mii de megatone de armament nuclear ar fi suficient pentru a eradica viața umană. Însă, într-un act de ucidere globală, tiranii nestăpâniți au aruncat în aer peste zece mii de megatone de armament. Stratul de ozon a fost complet distrus, fapt ce a permis ca o cantitate imensă de radiații ultraviolete să atingă pământul. Cerul s-a întunecat de cenușă, fum și noxe, iar un imens nor radioactiv a intrat în fluxul de aer de mare altitudine, producând zăpadă în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Asupra omenirii s-a lăsat iarna nucleară.

Zonele temperate ale globului au cunoscut, vreme de luni întregi, temperaturi sub nivelul înghețului, timp în care la latitudinile în mod obișnuit mai reci s-a instalat un frig letal. Pământul a amuțit sub o pătură sufocantă de zăpadă. Nicio specie de plante nu ar fi putut supraviețui unor asemenea schimbări climatice extreme; puține animale au reușit să o facă. Omenirea nu a obținut producții agricole vreme de doi ani încheiați. Foametea i-a decimat pe cei care supraviețuiseră războiului și molimei.

Supraviețuirea rasei umane stătea sub semnul întrebării. Femeile însărcinate – dacă ajungeau să nască – aduceau pe lume fetuși morți sau malformați. Găști de tineri violau și jefuiau după bunul plac. Supraviețuitorii au început să se alieze pentru a-și apăra familia și teritoriul – cu arme de foc, câtă vreme au putut face rost de muniție, iar când au rămas fără, cu bâte. Genocidul a

devenit norma, fiind generat, așa cum s-a întâmplat întotdeauna, de putere neîngrădită, ură și lăcomie.

Toate mărețele descoperiri și invenții ale omului modern au încetat a mai fi folosite, căci cine se mai putea gândi la așa ceva, când oamenii nu aveau ce să mănânce zile la rând? Nu a mai rămas nimeni care să supravegheze funcționarea centralelor electrice pe biomasă, să întrețină rețelele de comunicații sau să gestioneze companiile care păreau necesare în vechea lume civilizată a comerțului. Titanii afacerilor s-au trezit neajutorați în fața zilierilor rămași șomeri și a căror răzbunare se făcea simțită prin ascuțișul unui cuțit sau lovitura unei bâte.

Rețeaua mondială de electricitate a intrat în colaps, aruncând pământul într-un nou Ev Întunecat. Noaptea putea fi alungată doar așa cum făcuse omul în întreaga sa existență, – mai puțin ultimii două sute de ani –, prin vaga mângâiere a unui foc bun. Fără electricitate, computerele care dirijau lumea au devenit și ele inutile, know-how-ul tehnologic a fost dat uitării. Viitorul utopic nu mai putea deveni realitate. Chiar și după încheierea războiului nuclear, cu toate distrugerile sale, virusul X și-a continuat nestingherit opera încă un deceniu, două. În cele din urmă, populația pământului a scăzut dramatic și s-a strâns în pâlcuri izolate unele de altele, astfel că virusul nu se mai putea răspândi cu ușurință; așa că a dispărut ghiftuit, mulțumit și cu foamea satisfăcută.

Un procent minuscul din rasa umană a supraviețuit acelor vremuri nefaste, însă marșul progresului a încetat iremediabil. Deși supraviețuitorii purtau în inimă amintirile trecutului, copiii ce li s-au născut nu știau nimic despre viața modernă de dinainte de căderea ei. Lumea lor era un infern al haosului, brutalității și diformității. Tot ce puteau face era doar să supraviețuiască.

Însă anii au trecut și, odată cu revenirea la normalitate a climatului, au început să ia naștere comunități stabile. Au apărut societăți noi, fiecare cu propriile cutume, iar unii vizionari au întemeiat chiar și regate puternice. Oamenii acelor vremuri nu au fost nevoiți să ia totul de la zero, precum primitivii din Epoca de piatră care au inventat pentru prima dată roata, ci se păstrasera

suficiente vestigii ale lumii vechi pentru ca pionierii să pornească cu anumite avantaje pe drumul către civilizație.

Anii s-au preschimbat în decenii, iar deceniile în secole și, în cele din urmă, „lumea modernă” a ajuns să fie considerată trecutul îndepărtat. Așa se face că în anul 2400 după Cristos (deși puțini dintre locuitorii pământului mai numeau timpul astfel) s-a ajuns într-o situație stranie: lumea automobilelor, a puștilor și computerelor s-a preschimbat din nou într-o lume a cailor, a săbiilor și a scrierilor pe suluri. Parcă cineva făcuse istoria ghem, iar acum o depăna iarăși, de la capăt.

În această lume a viitorului străvechi, un popor anume s-a unit sub cârmuirea unui rege și și-a numit tărâmul Chiveis. Era o țară rodnică și frumoasă, unde munții cu ale lor cușme de zăpadă ofereau protecție, iar câmpurile fertile și turmele de animale ofereau hrană. Feriți în fortăreața lor naturală, locuitorii din Chiveis aveau tot ce le trebuiau și nu se aventurau în lumea largă, de dincolo de hotare. Chiveisienii aveau și propria religie: se închinau la patru zeități principale, sub oblăduirea unei mari-preotese. Cât despre zeii cărora li se închinaseră Străbunii – ei bine, cine să-i mai țină minte!? Cărțile care vorbeau despre asemenea lucruri se pierduseră demult.

Sau cel puțin așa se credea.

Iarna 2045

A început să-mi sângereze nasul, deci voi muri. Nu mi-e frică. Plec în brațele Celui Atotputernic. Ce motiv ar avea creștinul să se teamă de moarte? Deci nu mă tem. Mă voi reîntâlni cu iubita mea Yvette, căreia i-am legănat tandru capul pe când trecea pragul veșniciei, în urmă cu două săptămâni. Regret eu că i-am fost alin în acele ultime ceasuri de viață? Cum aş putea? Ea mi-a fost alin vreme de cincizeci și doi de ani. Cum să-i refuz iubirea, din teamă de boală? Oh, Tată ceresc, știi cât m-am bucurat de nevasta tinereții mele!

În jurul meu plutește numai moartea. Molima groaznică și războiul setos de sânge au îngenuncheat Europa. Mă îndoiesc că viața omenească își poate continua existența în mijlocul unui asemenea carnagiu. Păgânii haini adună fără nesaț toată mâncarea! Deși frumosul nostru oraș de pe Rin a scăpat neatins de bombele nucleare, morții zac pe străzi, iar cei vii fug de la casele lor. Suntem flămânzi! Din trupul meu n-a mai rămas decât o umbră. Nu mai e soare, ci doar un cer murdar și atât de rece! Demonii râd acum, cu nemernică încântare. Dar în pofida dezastrului, ne rămâne speranța!

Să nu crezi tu, gășitorule, că mi-am pierdut credința. Omul piere, însă cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Am ascuns această Carte în biserică. E o comoară pentru tine. N-ai fi găsit-o de nu te-ar fi condus însuși Dumnezeu la ea. Oh, gășitorule, mă rog ca Cel Veșnic să te binecuvânteze. Îți ofer un dar de mare preț – Sfânta Scriptură. Și vreau să știi un lucru: adevărul te va face liber.

Mă numesc Jacques Dalsace. Să nu mă uiți! Prin harul lui Dumnezeu, ți-am împărtășit darul nașterii din nou. Soli Deo Gloria. Amin.

LBRIS

We know
books

PARȚEA ÎNȚĂI

DESCOPERIREA

CAPITOLUL I

Bărbatul singuratic ce se afla în adâncul pădurilor din Ținuturile de Dincolo știa că o sabie bună poate face diferența dintre viață și moarte. Acum, în timp ce uriașul urs brun se apropia, prinse mânerul sabiei în mâna puternică, udă de sudoare, hotărât să trăiască. Tocmai ce dăduse lovitura de moarte unui mistreț sălbatic; doborât de săgeți ascuțite, dar încă zvârcolindu-se și încercând să-l lovească, animalul a fost scăpat de dureri de tăișul puternic al sabiei sale. Cu un ultim guițat strident, mistrețul încetase lupta și se lăsase moale la pământ. Vânătorul abia își scosese sabia din leș și se sprijinea pe ea, încercând să-și tragă răsuflarea, când niște foșnituri abia auzite dinspre tufișuri îi semnalară pericolul.

Întorcându-se către noua amenințare, omul simți că-i sare inima din piept la vederea ursului uriaș ce ieșea din lăstăriș, cu urechile date pe spate, ochii măriți și fața contorsionată într-un mârâit. Deslușind din purtarea agresivă a animalului că va avea curând nevoie de tăria oțelului, vânătorul strânse mai bine mânerul armei. Era o sabie destul de bună și el era destul de iscusit în mânăuirea ei – va avea nevoie de toată îndemânarea dacă ursul amenințător va ataca.

Animalul lovea ușor pământul, pufnind și mormăind răgușit; n-avea de gând să dea înapoi, ci înainta încetișor. Era un mascul tânăr, probabil de două ori mai greu decât omul ce-i stătea

împotriva, iar ghearele încovoiate îi slujeau ca o armă gata de atac; doar cu o singură lovitură de labă putea rupe spinarea cuiva sau smulge un braț sau un picior. Era un prădător – născut pentru a ucide, pentru a se hrăni, pentru a supraviețui.

Însă, în pofida aspectului său maiestuos, bărbatul își dădu seama că ursul nu era într-o stare prea bună. Avea blana încâlcită și murdară, iar crupa, în ciuda aspectului său masiv, slabă – sau cel puțin mai slabă decât ar fi trebuit să fie în toiul verii aducătoare de belșug de hrană. O singură privire spre capul ursului te lămuria: o sumedenie de țepi de porc spinos îi înconjurau ca o barbă fălcile și orbitele. Din loc în loc, acolo unde animalul frecase țepii ascuțiți, se vedeau zgârieturi însângerate, iar partea dreaptă a capului era toată o rană din care mustea puroiul; ochiul îi era umflat ca o pătlăgică diformă. Era clar că ursul nu putea vâna. Însă, asemenea omului din pădure, și el luase hotărârea să trăiască.

Bărbatul știa prea bine că nu el era prada căutată, că voia doar ca vânătorul să bată în retragere, lăsând carnea fragedă unde era. *Bine, n-are decât s-o ia!* Deși atunci când doborâse animalul se bucurase la gândul unor coaste de mistreț bine prăjite, nu avea de gând să se ciorovăiască pentru masă cu un urs brun rănit. Se putea descurca foarte bine aruncând în oală, și-n seara asta, ceva carne uscată de vânat. Bărbatul abandonează prada și începu să bată în retragere, evitând orice mișcare bruscă sau orice sunet ce ar fi putut stârni animalul.

Dar urșii sunt imprevizibili – cu atât mai mult un mascul tânăr care probabil de săptămâni întregi nu mâncase decât foarte puțin. Țepii care-i provocau dureri necurmăte îl aduseseră într-o stare vecină cu nebunia. Omul simți fiori reci pe șira spinării când își dădu seama că ursul chinuit avea de gând să-și descarce furia asupra lui. Acesta scoase un fel de muget înfundat, pocni din fălci și își încordă toți mușchii, gata de atac.

Bărbatul se pregăti pentru o luptă pe viață și pe moarte. Nu avea nicio șansă să scape cu fuga și nu se zăreau copaci cu ramuri îndeajuns de joase în care să se cațăre. Undeva, în subconștient, înțelese că sabia îi oferea o slabă apărare împotriva mușchilor

supli, a ghearelor precum pumnalele și a fălcilor zdrobitoare ale unui urs înfuriat; în fața unei asemenea puteri, omul era sortit să piardă. Însă luptătorul refuză să se lase copleșit de teamă. Cu nespusă îndrăzneală – irațională poate – și fără nicio altă armă decât sabia unui soldat de rând, se pregăti să confruntă tăria ursului.

Cu o iuțime de necrezut, mormanul de blană cafenie se năpusti asupra inamicului său. Colții gălbui scrâșniră, parcă deja zdrobeau oase în strânsoarea lor. Omul își ținu răsuflarea. Avea senzația că cineva îi toarnă gheață în vine. Stomacul i se întoarse pe dos. Clipele își încetiniră mersul. Era ca și cum vedea cu încetinitorul fiecare strop de salivă împroșcată de gâttelejul ce se apropia tot mai mult de el, fiecare fir de păr sur ridicat pe mutra furioasă a ursului și fiecare bulgăre de pământ aruncat în urmă de labele-i grăbite. Moartea era tot mai aproape.

Își încordă corpul pentru o fentă de retragere și contraatac, însă șansa îl părăsi și trupul îl trădă. Călcă pe o piatră instabilă, iar aceasta, la rândul ei, i se rostogoli sub talpă; genunchiul îi pocni nefiresc și se prăbuși, pradă unei dureri cumplite. Tocmai acum, când tot ce conta era agilitatea mișcărilor, iată-l întins pe spate cu ursul la doi pași de el. Zăcând în țărână, omul își ridică vârful sabiei, cu scopul de a se apăra. Îi era limpede că șansele, și așa slabe de a ieși viu din această aventură, scăzuseră acum considerabil.

Dar urmă cel mai extraordinar lucru din toate câte i se întâmplaseră în ziua aceea. Când fiara dădu să facă saltul decisiv, o săgeată, ca un mare uzurpator, i se înfipse în botul infectat – un nou rege al țepilor. Ursul se opri din atac și-și dădu capul pe spate, urlând din adâncul pieptului din cauza acestei noi culmi a durerii. Făcu câțiva pași înapoi și se întoarse pe jumătate; ridicând laba, dădu să lovească săgeata, dar nu reuși decât să-i rupă vergeaua, înfigându-i și mai adânc vârful în craniu.

O altă săgeată zbură peste umărul omului și se înfipse în coastele animalului, chiar sub umăr; o lovitură ce ținti direct în plămâni și se afundă în trupul fiarei până la aripioare. Ursul se prăbuși în patru labe și începu să horcăie și să dea afară firițele de sânge aerat.